

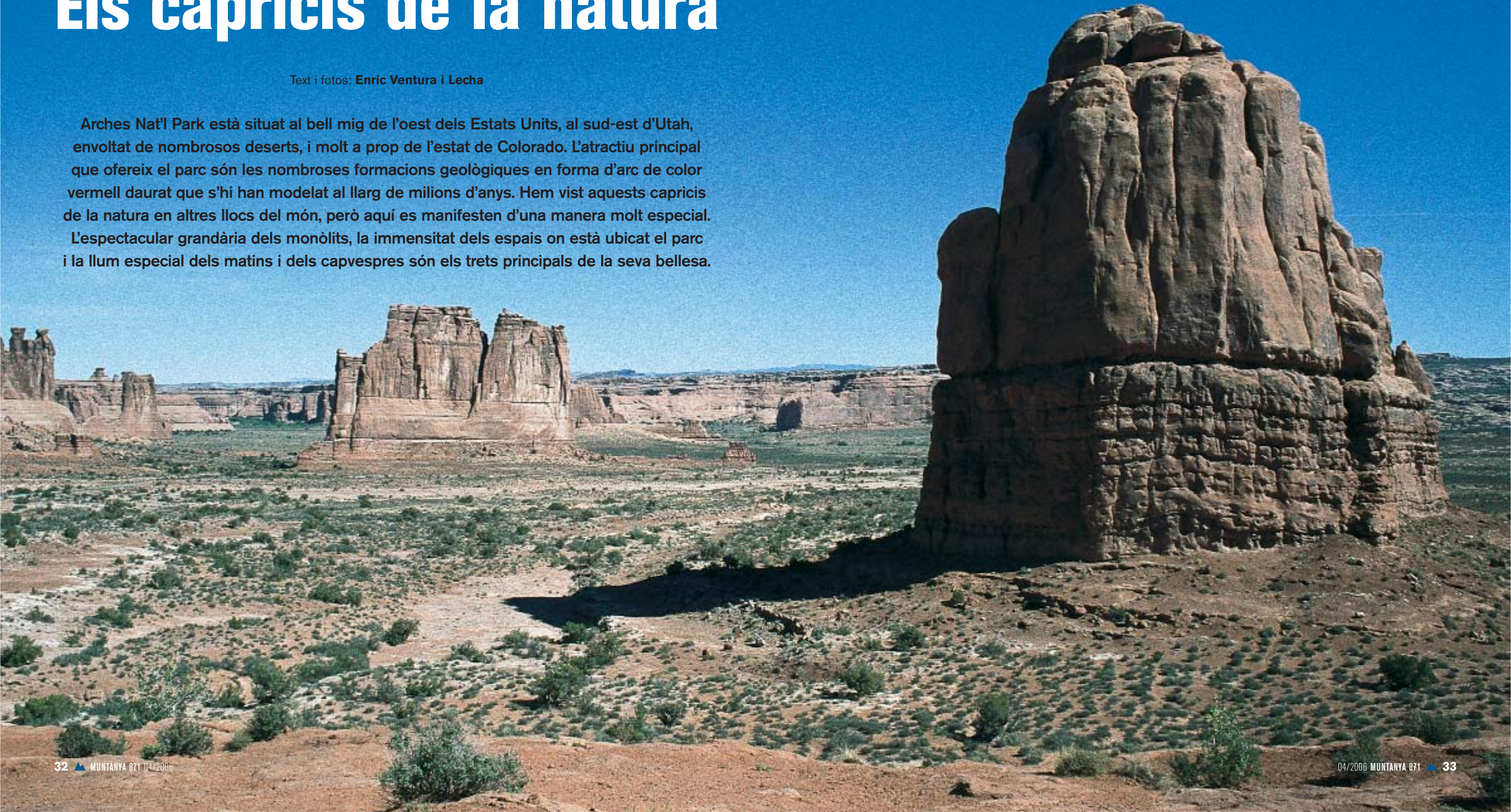
Passejant pels parcs nacionals dels Estats Units

El parc nacional d'Arches

Els capricis de la natura

Text i fotos: **Enric Ventura i Lecha**

Arches Nat'l Park està situat al bell mig de l'oest dels Estats Units, al sud-est d'Utah, envoltat de nombrosos deserts, i molt a prop de l'estat de Colorado. L'atractiu principal que ofereix el parc són les nombroses formacions geològiques en forma d'arc de color vermell daurat que s'hi han modelat al llarg de milions d'anys. Hem vist aquests capricis de la natura en altres llocs del món, però aquí es manifesten d'una manera molt especial. L'espectacular grandària dels monòlits, la immensitat dels espais on està ubicat el parc i la llum especial dels matins i dels capvespres són els trets principals de la seva bellesa.

A dalt, panoràmica de Fiery Furnace.

A baix, vista de l'espectacular Double Arch en què es pot copsar la seva grandària.

Naturalment és una apreciació personal, però diria que l'estat d'Utah disposa dels paisatges més extensos, bonics i originals dels Estats Units. La densitat de població és baixa i una gran part del territori és de propietat pública, cosa que facilita la protecció de l'espai i el fa molt atractiu des d'un punt de vista naturalista. És l'estat amb més concentració de parcs nacionals de tot el país. Dins les seves fronteres, hi ha cinc parcs nacionals que depenen del govern federal, i tres que comparteix amb els estats veïns de Colorado, Arizona i Nevada i, a més, disposa de quaranta-un parcs estatals de tota mena: deserts d'aridesa extrema, deserts de dunes, grans engorjats, boscos immensos de tipus boreal, etc.

El parc d'Arches està situat al sud-est de l'estat d'Utah, entre dos grans rius, el Colorado i el Green, dins el grandios altiplà del Colorado i en una zona semidesèrtica molt a prop de la frontera amb l'estat de Colorado. El més remarcable és que ens mostra més de dos mil arcs naturals de diferents formes i mides escampats

per tot el parc. Aquests fenòmens geològics són deguts a l'aigua, al gel, a les temperatures extremes i al moviment subterrani de la sal que, amb la seva l'acció erosiva a través de tres-cents milions d'anys, els han modelat de manera espectacular. Totes aquestes formacions estan en constant moviment; no podem veure aquests moviments perquè són a escala geològica, però els arcs vells es van destruir i se'n formen de nous.

Informació d'interès

La flora

A causa de l'aridesa extrema d'aquesta regió, la vegetació és molt minsa i els únics arbres que podem veure són unes retorçades savines (*Juniperus osteosperma*) i algun pi escadusser. També hi trobarem diverses espècies de *Yucca* (iuca) i *Opuntia*, un arbust relativament present del gènere *Eriogonum*, moltíssimes graminies i diverses flors –*Balsamorhiza*, *Machocranthera*, *Ephedra*, *Pensatemon*, etc. En general, una vegetació molt pobra que descriu perfectament el paisatge estepari.

La fauna

En tractar-se d'uns espais oberts i amb clima molt àrid, els grans mamífers no hi són presents, tret del lleopard; en canvi, hi trobarem diverses espècies de cérvols, antilops, esquirols, guineus, conills, rates i altres rosegadors. Hi abunden els rèptils, i també l'àguila, el corb i altres rapinyaires. Al voltant de dues-centes espècies de vertebrats i centenars d'espècies d'invertebrats habiten el parc.

Aquesta iuca (Yucca) gegant ens recorda que som en terrenys desèrtics. Aquest arbre és el Joshua Tree, que es va fer famós gràcies a una cançó.

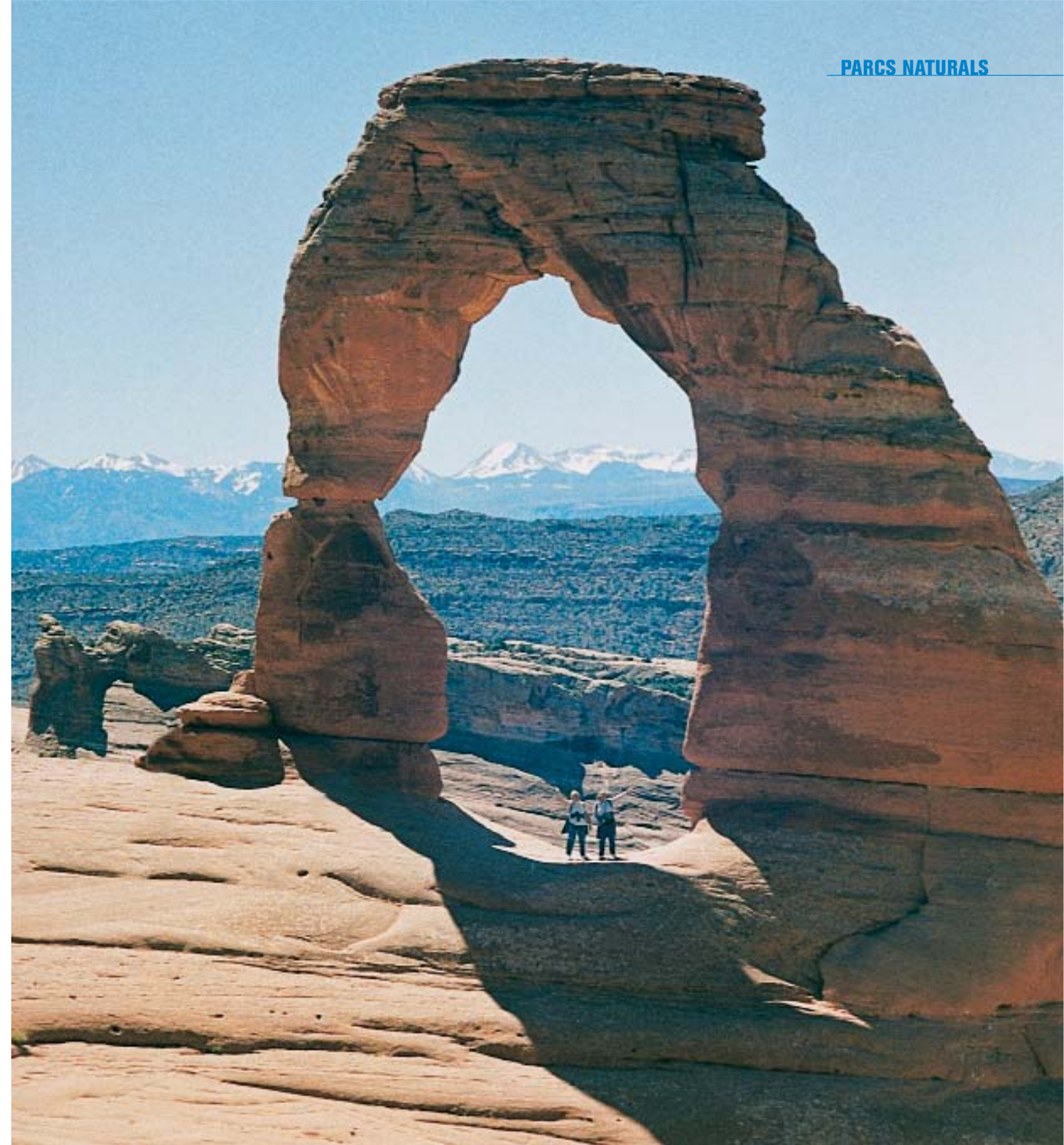
Un dels únics arbres que resisteixen l'aridesa extrema d'aquest indret és la savina (Juniperus osteosperma).

Un bonic Lupinus enmig d'un terreny completament àrid.

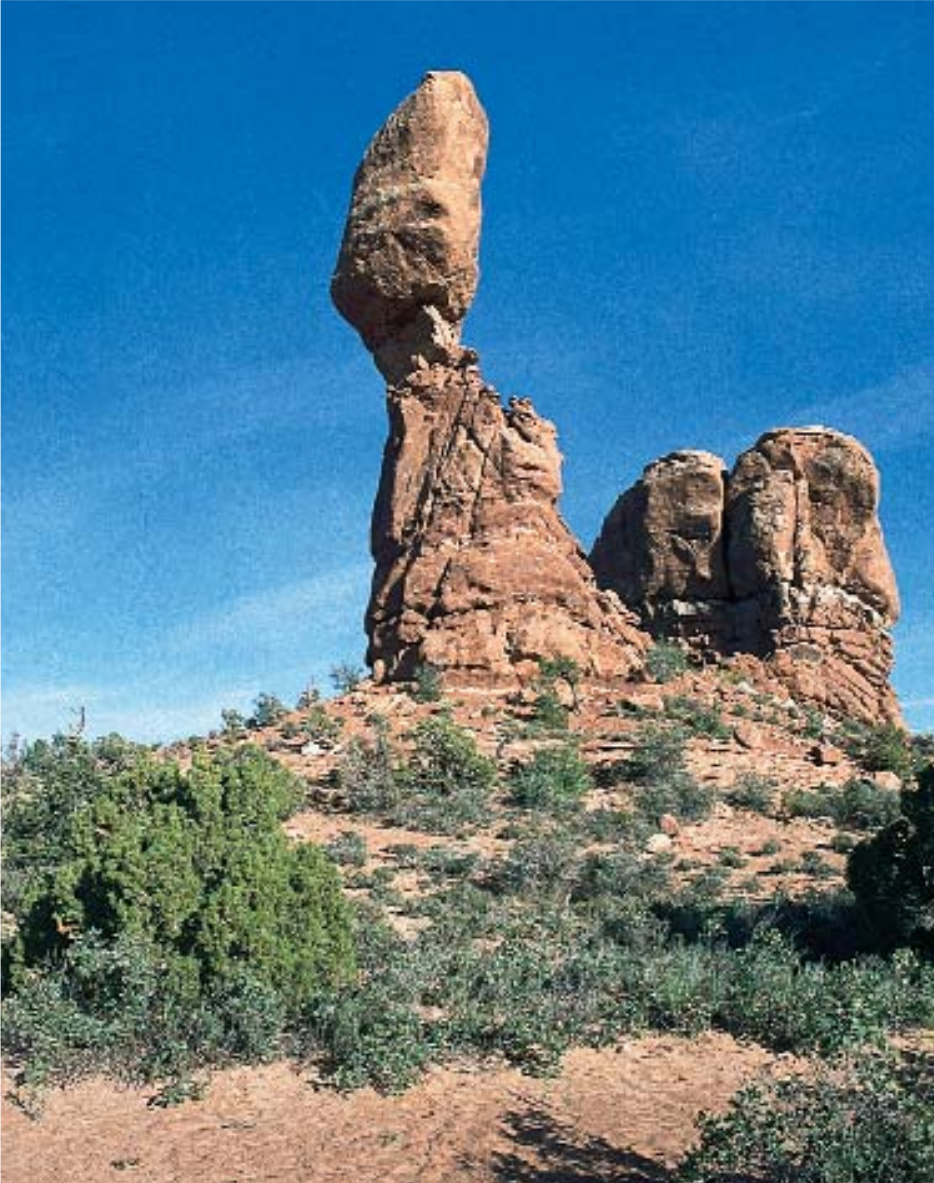
Malgrat l'aridesa extrema del sol hi creixen formoses plantes (Sphaeralcea coccinea).

L'any 1929 el 31è president dels Estats Units, Herbert C. Hoover, va protegir aquestes terres tot declarant-les Monument Nacional, i el 12 de novembre del 1971 el president Richard Nixon les va declarar definitivament Parc Nacional. Té una extensió total de 77.379 acres, equivalents a 31.308 ha. Es tracta d'una regió extensa on la població i les interferències humanes han estat, fins ara, relativament escasses. No fou fins a mitjan segle XVIII que els colonitzadors europeus es van atrevir a instal·lar-se en aquest territori tan hostil; en dona fe una inscrip-

ció trobada en una roca que diu que un tal Denis Julien, el 9 de juny del 1844, va explorar aquestes terres i s'hi va instal·lar. En aquells temps només els indis Anasazi, els ute i els paiute, que eren caçadors i recol·lectors, habitaven aquestes desolades i àrides terres. A la població d'Escalante, a prop del parc, hi ha l'Anasazi Indian Village, un museu on s'exposa la cultura d'aquests primers pobladors. Actualment, alguns dels seus descendents viuen a les reserves índies properes a Uinta; la resta s'ha integrat a la vida moderna nord-americana.

Vista del Delicate Arch, amb la carena de les Salt Mountains al fons. És l'arc més espectacular i famós del parc.

EXCURSIONS I RECORREGUTS RECOMANATS

Proposem algunes excursions, que oferiran una visió molt completa del parc:

1a caminada: Delicate Arch

És una excursió fàcil de 9,6 km que es pot fer en un matí. Comença a l'aparcament de Wolfe Ranch i per un senderó molt còmode es travessen innombrables arcs i monòlits anònims de totes mides i formes. El camí fa una mica de pujada: cal superar un desnivell de 150 m fins a arribar a l'arc més famós del parc. Un cop allí, sigui l'hora que sigui, hi haurà una munió de turistes amb les màquines fotogràfiques intentant captar la bellesa de la natura. Per la seva posició, el moment més adient per aconseguir les millors fotos és quan surt el sol.

2a caminada: Landscape Arch

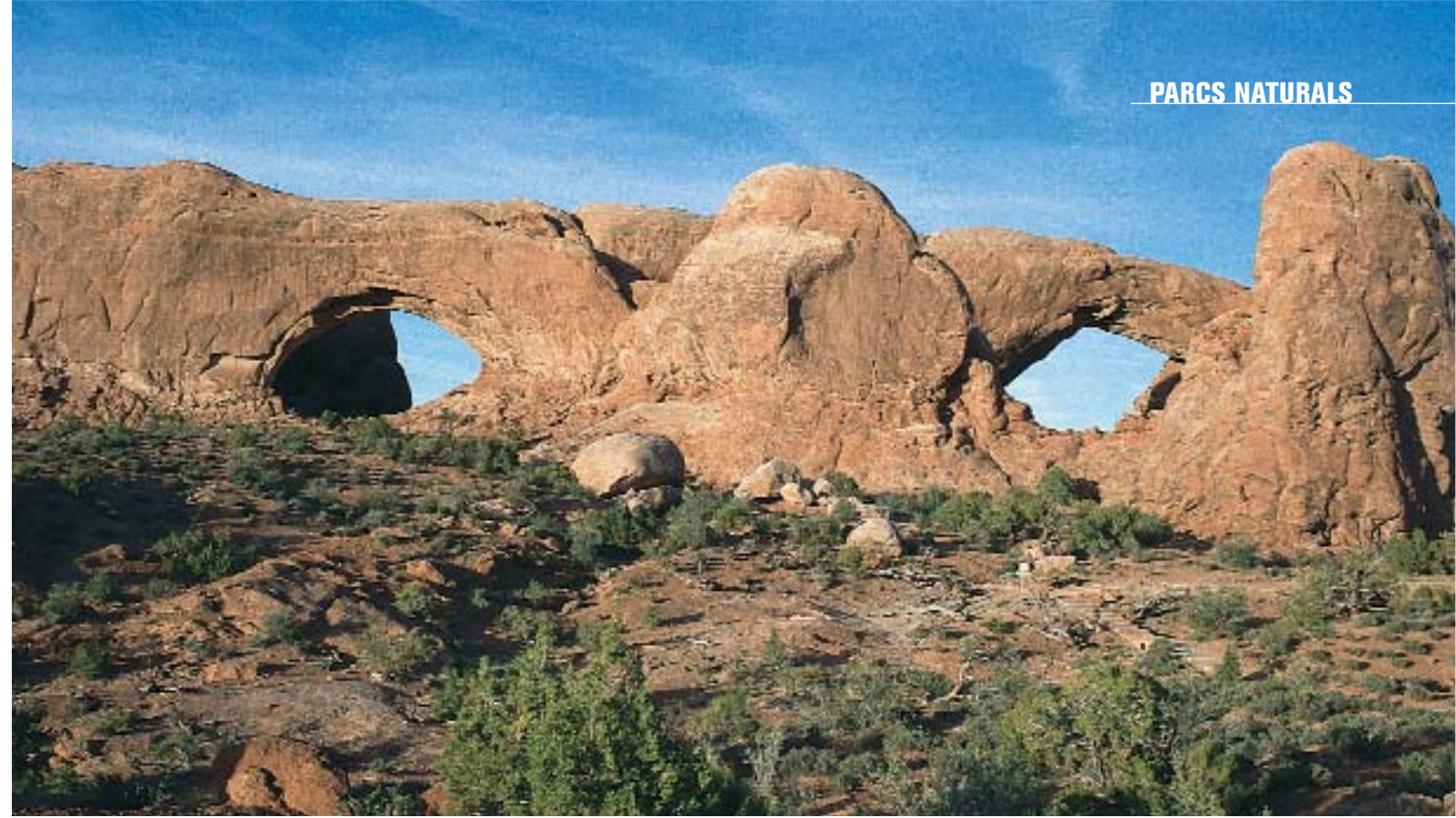
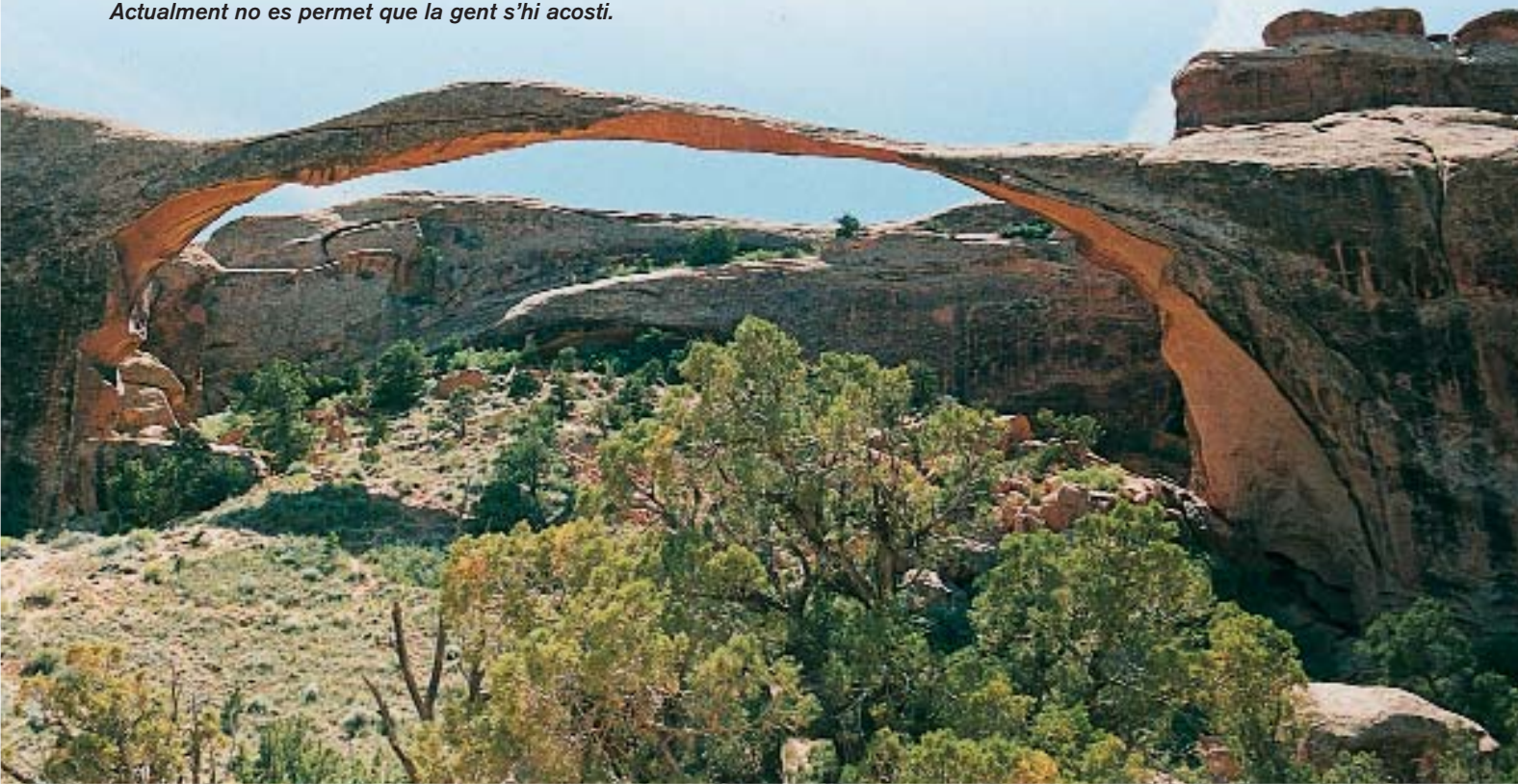
Una excursió molt fàcil de 5,2 km que també es pot fer en un matí. Cal començar la caminada a Devils Garden Trailhead, on hi ha un aparcament, i seguir el sender que va passant per diversos indrets d'interès, com Navajo Arch, Partition Arch, Wall Arch, fins a arribar a un dels arcs més grans del món, el segon més famós del parc: pels 91 m de llargada i per la seva silueta esprimitxada —tant, que se suposa que no trigarà gaires anys a caure. Fins i tot l'entorn està barrat i no deixen que els visitants s'hi acostin. Les millors fotografies es poden fer a primera hora del matí.

3a caminada: North and South Windows and Turret Arch

És una excursió de 4 km també molt fàcil que ressegueix un sector del parc anomenat The Windows Section. Cal deixar el cotxe a l'aparcament que hi ha al final de la carretera i primer anar a veure el Double Arch, una espectacular roca on s'han format dos arcs enormes. Després cal seguir el camí —no té pèrdua—

Vista de la Balance Rock. La base d'aquesta impressionant roca té 25 m d'alçada i la part superior, 20 m. Es pot intuir perfectament el seu final: la part central, formada per materials més tous i menys resistents a les inclemències, tard o d'hora no resistirà la inevitable esllavissada.

Vista del Landscape Arch. Aquest arc fa 96 m de llargada i es calcula que no trigarà gaires anys a trencar-se, perquè la part superior és molt prima. Actualment no es permet que la gent s'hi acosti.

Espectacular formació anomenada The Windows. Talment semblen unes ulleres gegantines.

passant pel Turret Arch fins arribar finalment a North Windows, on es pot veure una altra formació curiosa: és una enorme roca on s'han format dos arcs, un al costat de l'altre, que tenen l'aparença d'unes

ulleres gegantines. Aquesta excursió és circular i el camí de tornada mostrarà altres formacions de menys anomenada però igual de curioses. Aquí, les fotografies més espectaculars es poden fer al capvespre.

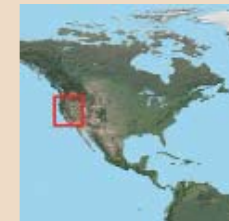
Nota: és molt important seguir les instruccions que faciliten a l'entrada del parc i, d'una manera molt especial, la recomanació de dur a les excursions aigua potable necessària per cobrir les necessitats del grup, ja que el clima és extraordinàriament sec i no hi ha aigua.

Com i quan hi podem anar

Cal sortir de Denver, capital de l'estat de Colorado, i prendre l'autopista interestatal 70 en direcció oest fins a la sortida 180, al poble de Crescent Junction, dins de l'estat d'Utah; d'allí surt la carretera estatal 191 que arriba al turístic poble de Moab, d'on surt una carretera local que s'endinsa al parc. Un total d'uns 500 km. També s'hi pot anar des de Salt Lake City, però la distància que hi ha fins al parc és d'uns 700 km.

El poble de Moab té cinc mil habitants, és molt jove. Fundat al final del segle XIX, va passar desapercebut fins que a la dècada del 1950 un tal Charlie Sheen hi va descobrir urani, i en qüestió de mesos la població es va triplicar fins a arribar a l'actual. L'eufòria de l'urani es va esgotar, i ara és un poble molt ben equipat que viu exclusivament del turisme gràcies a la seva proximitat a diversos parcs nacionals de renom.

El parc està obert durant tot l'any, i la millor època per anar-hi és durant la primavera, ja que la temperatura és més moderada (5° de mínima i 21° de màxima), el dia és llarg i els capvespres i les albes són especialment espectaculars, perquè el parc està situat enmig de les grans planures nord-americanes i la visibilitat cap a l'infinit és molt gran. En canvi, els estius són secs i calorosos i s'arriba amb molta facilitat als 40°; i els hiverns són molt freds (la temperatura mínima és de -10° i la màxima, de 4°).

Mes informació a: **Arches National Park**
www.arches.national-park.com

